

6,143 Kr. 60 Øre, i 1882—83 var det 62,673 Kr. 51 Øre, i 1883—84: 56,647 Kr. 46 Øre, i 1884—85: 75,836 Kr. 22 Øre, men saa kom jo Provisorieperioden, og saa var det, som om alle onde Dæmoner vare slupne løs her i Landet, og det gælder ogsaa det kongelige Teater; thi saa først vokser Underskuddet til en utrolig Højde, idet det i 1885—86 var 128,950 Kr. 75 Øre, i 1886—87: 198,206 Kr. 65 Øre, i 1887—88: 166,068 Kr. 65 Øre, i 1888—89: 172,645 Kr. 8 Øre, i 1890—91: 216,192 Kr. 51 Øre, i 1891—92: 190,704 Kr., i 1892—93: 235,946 Kr. 16 Øre, i 1893—94: 214,720 Kr. 45 Øre, i 1894—95: 196,621 Kr. 31 Øre, i 1895—96: 155,070 Kr. 58 Øre, i 1896—97: 146,219 Kr. 99 Øre og i de senere Aar har Underskuddet været omkring 135 à 140,000 Kr. om Aaret. Og der er den Mærkelighed, at jo flere Penge man har anvendt paa det kongelige Teater i en hel Række Aar, desto større er Misfornøjelsen bleven, ikke blot fra Publikums Side, men ogsaa fra Teatrets og selvfølgelig fra Rigsdagens Side. Hvad er det, der har været i Vejen ved det kongelige Teater? Er der ikke tilstrækkelig Lyst og Drift hos Befolkningen til at gaa i Teatret? Jo, det har jo vist sig, at naar der paa det kongelige Teater opføres ordentlige Skuespil, ordentlige Operaer, drager det kongelige Teater endnu den Dag i Dag fuldt Hus. Men jeg mener, at i en hel Række af Aar har Ledelsen været alt for slap, for lidt energisk, og Hensynet til en forsvarlig Økonomi har været alt for ringe, ligesom Valget af Repertoire ofte har været uheldigt. Der har efter min Formening ogsaa manglet Disciplin ved det kongelige Teater. Det er jo et Ord, der ikke har nogen god Klang, men jeg tror, at det ogsaa der kunde have sin Berettigelse. Der var jo nogle Aar, hvor Sygemeldelserne tiltog i saa foruroligende Grad, at ingen kunde begribe, hvorfor man var saa syg ved det kgl. Teater. Den nuværende Ledelse har fundet et godt Middel derimod, idet den har opfundet Dubleringssystemet. Det er ikke et System, der er velset; men jeg tror, det er et System, som er uundværligt, og som jeg vilde ønske, man i meget høj Grad maatte anvende. Jeg tror, at Operaledelsen ogsaa i mange Maader har været for slap. Der har været holdt en Række Prøver paa Operaer, der sent eller aldrig ere komne til Opførelse. Der har været anvendt store Summer til disse Prøver, til Ekstramusik o. s. v. Men hvad nytter det alt sammen, naar Prøverne ikke

lede til et Resultat, saaledes at de Stykker, der antages til Prøve, ogsaa komme til Opførelse? Man har haft Eksempler paa, at Sangere ere mødte ved Teatrets Prøver uden at have været i Stand til at udføre deres Sangpartier. Det er noget, man sikkert ikke finder ved nogen Operascene noget andet Sted i Verden. En lille Smule mere Energi fra Styrelsens Side vilde sikkert have bidraget til, at man ikke blot havde faaet mere Fart i Tingene og ogsaa havde kunnet tilvejebringe bedre økonomiske Resultater end dem, det kgl. Teater har kunnet opvise i en længere Aarrække; thi det, der tærer paa Teatrets Budget, er fortrinsvis Operaen. Det er min Overbevisning, at dersom det kgl. Teater alene var et Skuespilhus, en Scene for det reciterende Skuespil, vilde det være i Stand til at forrente sig, bære sig uden noget som helst Tilskud fra Statens Side. Derfor er der jo meget, der kan tale for, at man udsondrer Operaen og Balletten fra det kgl. Teater. Men Spørgsmaalet er jo: Hvem skal bære Udgifterne derved? Her foreligger jo et Forslag om at opføre et nyt Skuespilhus og lade det gamle Teater særlig være til Brug for Opera og Ballet. Jeg skal lige saa lidt som den første ærede Taler miskende det Tilbud, det er givet af en enkelt Privatmand; det er et smukt Tilbud fra Enkeltmand; men det er jo langt fra tilstrækkeligt; thi Udgifterne ved et nyt Skuespilhus ville blive mindst 2 Mill. Kr. Forslaget gaar knapt saa vidt; men det kan man sige sig selv, at der kommer let uforudsete Udgifter. Man kan ikke paaregne, at Udgiften til et nyt Skuespilhus vil blive under et Par Millioner Kroner. I saa Henseende skræmme jo Sporene. Erindringerne fra, hvordan det gik, da vi fik det nuværende kongelige Teater opført, ere ikke lyse eller lovende. Den sidste ærede Taler (Scavenius) mindedes den Glæde, der var over, at Rigsdagen blev enig om Opførelsen af et nyt Teater. Jeg erindrer, at der i store Kredse var alt andet end Glæde. De ældre ville erindre alle de Historier, der lød om, hvorledes det gik til, hvilke Intriger der lavedes, da man i sin Tid vedtog Loven om Opførelsen af et nyt Teater, og i sørgelig Erindring vil være de store Overskridelser, der fandt Sted ved Opførelsen af Teatret. Det sørgeligste var endda, at da det ny Teater saa var færdigt, tilfredsstillede det saa godt som ingen. Det tilfredsstillede ikke Personalet, der optræder der, og det tilfredsstillede ikke Teaterledelsen. Bygningsmateriellet var